

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ישראל חקיאן ז"ל

בן נעמי ויהודה

נולד בפרס

ביום ט"ו במרחשון תש"ו 22.10.1945

התגורר בירושלים

התגייס אוגוסט 1965

שרת בחיל שריון

נפל בעת שירותו

ביום י"ב בתשרי תשל"ד 8.10.1973

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 2 שורה: 11 קבר: 4

בן 28 בנופלו

קורות חיים

ישראל, בן נעמי ויהודה, נולד ביום ט"ו במרחשון תש"ו (22.10.1945) באיספהן שבפרס ועלה ארצה עם משפחתו בשנת תשי"ט (1959). את לימודיו היסודיים סיים בבית-הספר "חב"ד" בעיר-גנים בירושלים, ואחרי כן סיים את לימודיו התיכוניים בבית-הספר "ליפשיץ" בירושלים. מנו, כפי שקראו לו הוריו וחבריו, היה בן טוב ונאמן, שפיתח מערכת קשרים מיוחדת עם הוריו. קשרים אלה עוררו את קנאתם של הורים רבים. הייתה זו מערכת יחסים מיוחדת במינה, וכשם שידע ליהנות משפע אהבתם ידע גם להעניק מעצמו ומרגשותיו להם. ישראל היה תלמיד מצטיין, אהב את הלימודים וביחוד השקיע שעות ארוכות בלימוד המקצועות החביבים עליו - המקצועות המדעיים. הוא ידע לחדור לעומקם של דברים ולהבינם היטב והתעניין בכל נושא גם מעבר למה שנלמד במסגרת השיעורים. הוא אהב לטייל בשבילי הארץ, להכיר מקומות חדשים, ובעיקר להכיר אנשים שונים ממוצא שונה ומרקע חברתי שונה. הוא ביקש להבינם, להכיר את בעיותיהם ולעזור ככל יכולתו. ישראל נודע בסגולותיו הטובות, והודות להן זכה ליחס של כבוד בין אנשים - הן בשנות ילדותו והן בשנות בגרותו.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הוא עצמו התייחס בלבביות אל כל אדם בכל גיל, רכש חברים רבים וביניהם אף ילדים קטנים, שחיבבו אותו ביותר, בעיקר בשל יכולתו לשוחח ולשחק אתם וליצור אתם קשרים, כאילו היו בני גילו ושווים לו.

ישראל גויס לצה"ל בראשית אוגוסט 1965 והוצב לחיל השריון. לאחר הטירונות ולאחר שהשתלם בקורס למקצועות טנק הוצב ביחידת שריון בתפקיד טען-קשר. במסגרת שירותו הסדיר השתתף במלחמת ששת הימים והוענק לו "אות מלחמת ששת הימים".

לאחר ששוחרר משירות סדיר היה נקרא לתקופות של שירות מילואים פעיל. לאחר השחרור עבר ישראל לגור בבאר-שבע, על מנת ללמוד באוניברסיטת בן-גוריון, במכללה הטכנולוגית. הוא השתלם בלימודיו והוסמך כהנדסאי אלקטרוניקה. לאחר תום הלימודים חזר לירושלים והחל להורות מתמטיקה ואלקטרוניקה במכללה הטכנולוגית-תורנית "קרית נוער" בירושלים. אחרי-כן החל ללמד מקצועות אלה גם בבית-הספר התיכון "ליפשיץ", שם למד הוא עצמו בנעוריו. במסגרת עבודתו לימד ישראל גם תלמידים טעוני טיפוח, ועמד באתגר של התמודדות עם בעיותיהם המיוחדות של תלמידים אלה ושל המורה המבקש ללמדם. הוא הצליח ליצור קשר מיוחד עם תלמידיו, רכש את אמונם והצליח ללמד את הדרוש בלי להוריד את הרמה. אחרי שעות העבודה עסק בעבודה ציבורית בשכונת מגוריו, היה ראש ועד הדיירים בביתו וכן היה פעיל מאוד בארגון פעולות למען דיירי הבית ובארגון מבצעים למען שיפור מראה השכונה. במלחמת יום-הכיפורים השתתף ישראל בקרבות הבלימה נגד המצרים בסיני. בקרב שהתחולל ביום י"ב בתשרי תשל"ד (8.10.1973), באזור גשר פירדאן, קרוב למוצב, נפגע הטנק שלו והוא נהרג. כחודש לאחר-מכן נמסרה למשפחתו הודעה כי הוא נעדר, ורק לאחר שבעה חודשים של יסורים, תקוות ופחדים, נודע שישראל נהרג וגופתו נמצאת באזור שבידי המצרים. משנמצאה גופתו הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל. השאיר אחריו הורים, אחיות ואח. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב אחד מתלמידיו של ישראל: "ישנה דעה האומרת, שמורה חייב להיות קשוח, כדי שימלא את תפקידו היטב. אצל ישראל הדבר לא תפס. תמיד היה עם חיוך על פניו, או עם הבעה של אב טוב. הוא היה משוחח עם תלמידיו כאילו היו חברים ויקיריו, ותמיד שאף לעזור להם בדרכים שונות. זכורני, בסוף שנת הלימודים, בשיעור האחרון, הוא קם וביקש מאתנו בכנות וללא שום

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בושה, שנעביר ביקורת על דרך לימודו. דבר זה מראה ומוכיח את מערכת היחסים הנפלאה שקשר עם תלמידיו... "מורה, חבר לעבודה, כתב: "דיבורו השקט והמרגיע נתן עידוד לתלמידים החלשים ביותר. לא היה גבול לסבלנותו; בנחת הסביר, חזר והסביר לתלמידיו את תרגילי המתמטיקה הקשים והמסובכים ביותר... הוא ראה את עבודתו החינוכית כיעד חיים ו"מלאכת קודש", למען איחודו וייחודו של עם ישראל. כך התייחס אל תלמידיו - והם גמלו לו במלוא ההערכה. קשריו עם צוות המורים וההנהלה היו מצוינים. היה מקובל על הבריות, לישראל, מחונן במידות טובות, וזכה ליחס של כבוד מצד כל חבריו לעבודה..."

בערב ראש השנה תשל"ו הוכנס ספר תורה לזכרו, תרומת הוריו, לבית הכנסת שנהג להתפלל בו - בית הכנסת על-שם דוד משען בקרית היובל.